

РЕШЕНИЕ

№ 40

гр. Стара Загора, 19.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, VII-МИ ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и втори декември през две
хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Свилен Жеков

при участието на секретаря Маргарита Огн. Н.а
като разгледа докладваното от Свилен Жеков Гражданско дело №
20225530104642 по описа за 2022 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 103 - 257 от Гражданския процесуален
кодекс /ГПК/.

Ищцата Н. Й. Б. твърди, че получила уведомление изх. № ***/****2022
г., че срещу нея се води изпълнително дело № **** по описа на ЧСИ И. Б. с
взискател „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД, за сумите както следва:
сумата в размер на 687,33 лева – главница, ведно със законна лихва, считано
от 28.08.2014 г. до окончателното плащане, която към 04.05.2022 г. е в размер
на 535,95 лева, сумата в размер на 300 лева – неолихвяема сума, сумата в
размер на 6,20 лева – допълнителни разноски и сумата в размер на 150 лева
начислени такси, което изпълнително дело било присъединено към изп. дело
№ **** по описа на ЧСИ И. Б.. Описаните задължения били по
изпълнителен лист № ***/2014 г., издаден въз основа на заповед за
изпълнение № ***/****.2014 г. по ч. гр. д. № ***/2014 г. по описа на
Старозагорски районен съд. По този изпълнителен лист било образувано
изпълнително дело № ***/2014 г. по описа на ЧСИ И. Б., като последното
изпълнително действие по ИД № ***/2014 г. било извършено на **** г. Това

обстоятелство не било вярно, тай като ищцата сочи, че по ИД № ****/2014 г. по описа на ЧСИ И. Б. срещу нея не били извършени изпълнителни действия и не е получавала никакви книжа по делото. Отбелязано било също така, че ИД № ****/2014 г. по описа на ЧСИ И. Б. е прекратено на ****2020 г. на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. Явно ЧСИ И. Б. е нарушила закона в качеството ѝ на длъжностно лице, като е прекратила делото на ****2020 г. Това било направено с цел да се облагодетелства вискателя, който завел процесното изпълнително дело на ****.2020 г. По ИД № ***/2022 г. имало приложени писма – 2 бр. до ищцата и те били върнати на ЧСИ поради неполучаването им. В случая е налице хипотезата на чл. 47, ал. 4 ГПК и при тази ситуация на основание чл. 430 ГПК по искане на вискателя ЧСИ назначава особен представител на длъжника, но такъв не е бил назначаван. Изводът бил, че даже да са извършени изпълнителни действия, те са невалидни и не е прекъсвана давността, считано от ****2014 г. давността е изтекла на ****.2017 г. Ако се приемело, че последното изпълнително действие било извършено на **** г., давността е изтекла на ****.2018 г., понеже става въпрос за периодични вземания. Като се имало предвид, че ИД № ***** по описа на ЧСИ И. Б. било образувано през 2020 г., излизало, че вземанията, посочени по-горе, били погасени по давност, независимо дали са за периодични плащания по чл. 111, б. „в“ ЗЗД или за вземания по чл. 110 ЗЗД. Моли съда да постанови решение, с което да признае за установено, че ищцата не дължи на ответника сумата в размер на 687,33 лева – главница, сумата в размер на 535,95 лева, законна лихва, считано от 28.08.2014 г. до 04.05.2022 г., както и че не дължа законна лихва, считано от 04.05.2022 г. до момента на решаване на делото, сумата в размер на 300,00 лева – неолихвяема сума, сумата в размер на 6,20 лева – допълнителни разноски и сумата в размер на 150,00 лева – начислени такси.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника, в който заема становище за недопустимост и неоснователност на иска. С исковата молба се претендираше от съда да признае за установено, че ищцата не дължи цитираните суми - 687,33 лева - главница, сумата 535, 95 лева законна лихва, считано от 28.08.2014 г. до 04.05.2022 г., както и законна лихва от 04.05.2022 г. до момента на решаване на делото, сумата от 300 лева - неолихвяема сума, сумата от 6,20 лева - допълнителни разноски и сумата от 150 лева - начислени такси. На първо място не се конкретизирало какви са

тези суми, от какво вземане произтичат, за какъв период. На следващо място не се сочело по отношение на кого съдът следва да приеме за установена недължимостта им. В исковата молба се твърдяло, че срещу ищцата бил издаден изпълнителен лист по ч.гр.д. № ****/2014 г. по описа на Районен съд - Стара Загора по реда на чл. 410 ГПК въз основа на издадена заповед за изпълнение на парично задължение. В този случай, съгласно разпоредбата на чл. 414 ГПК, длъжникът може да възрази писмено срещу заповедта за изпълнение или срещу част от нея, като възражението се прави в едномесечен срок от връчването на заповедта, който не може да бъде продължаван. Съгласно разпоредбата на чл. 415, съдът указва на заявителя, че може да предяви иск за вземането си в следните случаи подадено в срок, възражението от длъжника. Искът се предявява в едномесечен срок от съобщението, като заявителят донася дължимата държавна такса. Когато възражение не е подадено в срок, заповедта за изпълнение влиза в сила. Въз основа на нея съдът издава изпълнителен лист. В случая не се представяли доказателства, а и не се правели твърдения да е подавано възражение по чл. 414, поради което и издадената заповед по реда на чл. 410 ГПК е влязла в сила и въз основа на нея е издаден изпълнителен лист. Следващата възможност на длъжника да оспори дължимостта на вземането срещу него по вече издадена заповед за изпълнение на парично задължение, която е влязла в сила била уредена в разпоредбите на чл. 423 и чл. 424 ГПК. В случая в исковата молба не се правели твърдения и не се излагали съображения да е на лице някоя от изброените, по-горе хипотези. Дори да са налице такива обстоятелства, обаче, били изтекли законово предвидените срокове за упражняване на правото на иск по някоя от цитираните, по-горе, хипотези, които срокове са един месец /чл. 423 ГПК/ и три месеца /чл. 424 ГПК/. Това е така, тъй като на стр. 25 в и.д. № ***20 г. по описа на ЧСИ-И. Б. се съдържало съобщение по изпълнителното дело, връчено на ищцата, чрез процесуалния ѝ представител адвокат Н. Н. на ****2021 г., с което била уведомена за издадения срещу нея изпълнителен лист. Тоест на посочената дата - ****2021 г. тя е узнала за издадената срещу нея заповед за изпълнение на парично задължение и от тази дата са започнали да текат процесуалните срокове по чл. 423 и чл. 424 ГПК. Отделно от това искът бил неоснователен, тъй като видно от писмо изх. № ****/***2015 г. по и.д. № ****/2014 г. от ЧСИ - И. Б. до Агенцията по вписванията, имотен регистър била наложена възбрана върху недвижим имот,

собственост на ищцата в гр. Стара Загора, вписана във входящия регистър на АВ, служба по вписванията - Стара Загора под № ****, том. **, № *****.2015 г. С писмо изх. № *****/****г. от ЧСИ - И. Б. до Агенцията по вписванията, имотен регистър била наложена възбрана върху недвижим имот, собственост на ищцата в с. *****, вписана във входящия регистър па АВ, служба по вписванията - Ямбол под № ****/ ****.2015 г. Ако се приемело, че последното изпълнително действие, извършено от съдебния изпълнител било от **** г., то срокът на погасителната давност, който в случая бил пет години е следвало да изтече на ****.2020 г. Това не се е случило, тъй като междувременно след прекратяване на и.д. № ****/ 2014 г., на ****2020 г. било образувано и.д. № ***20 г. по описа на ЧСИ - И. Б.. Моли за отхвърляне на иска.

В съдебно заседание, ищцата, редовно призована, не се явява, а се представлява от адвокат, който моли съда да уважи предявения иск и да му присъди направените разноски. Представя писмена защита.

В съдебно заседание ответникът, редовно призован, чрез неговия процесуален представител се явява, като заема позиция за неоснователност на иска. Претендира разноски.

Старозагорски районен съд, като съобрази правните доводи на страните, събраните писмени и гласни доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа страна:

С доклада по делото на основание чл. 146, ал. 1, т. 4 ГПК бяха обявени за безспорни между страните правнорелевантните обстоятелства, че срещу ищцата е била издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК за процесните суми, впоследствие изпълнителен лист от ****2014 г., че е било образувано изп. дело № ****/2014 г. и изп.д. № ***/2020 г. пред ЧСИ И. Б. и последното изпълнително действие по изп.д. № ****/2014 г. е било извършено на ****.2015 г. – налагане на възбрана на недвижим имот.

От приобщените копия на изп.д. № *****/**** /л.65-96 от делото/ и изп.д. № ***** - и двете по описа на ЧСИ И. Б., рег. № *** на КЧСИ/ - се установява, че въз основа на издаден на ****2014 г. изпълнителен лист, издаден по Заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК № *****/****.2014 г. по ч.гр.д. № ****/2014 г. по описа на Старозагорски районен съд /унищожено

поради изтичане на петгодишния срок за съхранение – справка, л. 99 от делото/, Н. Й. Б. е била осъдена да заплати на „ВиК“ ЕООД сумата от 687,33 лв. - главница, представляваща задължение по договор за доставка на питейна вода ведно със законната лихва за периода от 28.08.2014 г. до изплащане на вземането, мораторна лихва в размер на 143,35 лв. за периода от 01.07.2010 г. до 01.05.2014 г. и 225,00 лв. разноски по делото.

Въз основа на издадения изпълнителен лист, по молба на „ВиК“ ЕООД било образувано изпълнително дело № ***** по описа на ЧСИ И. Б., рег. № *** на КЧСИ. С молбата, вискателят е възложил по чл. 18 ЗЧСИ извършване на действия по принудително събиране на вземанията. За образуваното изпълнително дело била изпратена покана за доброволно изпълнение до ищцата, която не била получена от нея. Действително на 26.11.2014 г. ЧСИ наложил заповед върху пенсията на длъжницата в НОИ гр. Стара Загора /л. 76-77 от делото/. Впоследствие ЧСИ наложил две възбрани върху недвижими имоти собственост на ищцата – първата възбрана била вписана в Служба по вписванията на ****.2015 г., а втората на ****.2015 г. /л. 87-88 от делото/. По това изпълнително дело други изпълнителни действия не били извършени, т.е. последното изпълнително действие /налагането на втората възбрана/ е било извършено на ****.2015 г. С постановление от ****.2020 г. съдебният изпълнител е прекратил на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК изпълнително дело № ***** поради това, че в продължение на две години не били поискани изпълнителни действия от вискателя по делото.

С протокол за предаване от ****.2020 г. /л. 94 от делото/ изпълнителният лист бил върнат на „ВиК“ ЕООД. Въз основа на същия и по молба на ответника от ****.2020 г. било образувано второ изп.д. № ***** по описа на ЧСИ И. Б., рег. № *** на КЧСИ, като с молбата вискателят поискал образуване на изпълнително дело, да се проучи имотното състояние на длъжника и да се предприемат съответните действия по принудително изпълнение като на основание чл. 18 ЗЧСИ е възложил на съдебния изпълнител извършване на всички необходими действия за нормалния ход на изпълнителното производство. Със същата молба е поискал и насрочване на опис на движими вещи собственост на длъжника. Във връзка с тази молба по посоченото изпълнително дело и след извършване на съответните справки за имущественото състояние на длъжницата е бил наложен заповед на трудовото възнаграждение на ищцата - ****.2020 г. /л. 56 от делото/ и на средства в

банкова сметка на длъжницата в „Банка ДСК“ АД – ****2020 г. /л. 57 от делото/.

При така установените факти, Старозагорски районен съд прави следните правни изводи:

Предявен е отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439, ал. 1 ГПК.

Искът с правно основание чл. 439, ал. 1 ГПК е средство за защита на длъжника по висящ изпълнителен процес, с чието предявяване се цели да се установи, че изпълняемото право е отпаднало, поради факти и обстоятелства, настъпили след съдебното му установяване, но имащи правно значение за неговото съществуване. Посочената разпоредба на чл. 439 ГПК предвижда защита на длъжника по исков ред, след като кредиторът е предприел изпълнителни действия въз основа на изпълнителното основание. Законодателят е уредил защитата на длъжника да се основава само на факти, **настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание.** От тези факти ищецът - длъжник черпи права, изключващи изпълняемото право /погасяване правото на принудително изпълнение поради изтекла давност, плащане, прихващане и др./. **В процесния случай предмет на исковите претенции са вземания на ответника, признати с влязло в сила съдебно изпълнително основание, въз основа на което е издаден изпълнителен лист.** Безспорно е, че ищцата е длъжник, а ответникът – вискател за сумите по влязлата в сила заповед за изпълнение, която е изпълнителното основание. Съгласно разпоредбата на чл. 439, ал. 2 ГПК в такава хипотеза искът на длъжника за оспорване на вземането може да се основава само на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. Когато вземанията са установени със заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по аргумент от визираната законова норма длъжникът, който не твърди обстоятелства по чл. 424, ал. 1 ГПК, може да оспори изпълнението само въз основа на факти, настъпили след изтичане на срока за възражение по чл. 414 ГПК. Затова и с оглед конкретно наведеното в исковата молба основание за недължимост на вземанията – погасяването им по давност, и доколкото същите са признати със заповед за изпълнение, в случая ищцата може да се позовава на давност, изтекла след влизане в сила на заповедта,

доколкото по-рано настъпилите факти, от които черпи права, изключващи изпълняемостта на правото, се явяват преклудирани.

Поради това спорът по делото е концентриран върху основателността на направеното от ищцата възражение за погасяване на вземанията по давност след влизане в сила на издадената заповед за изпълнение на същите, като следва да се посочи, че този спор е изцяло правен, като на многобройните правни доводи на ищцата ще се отговори последователно:

1/ Първият въпрос, който се поставя е с каква погасителна давност се погасяват вземанията по процесния изпълнителен лист, които са периодични и за тях е налице влязла в сила заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК – тригодишна /според ищеца/ или петгодишна /според ответника/, т.е. преди разглеждането на обстоятелствата, евентуално годни да прекъснат течението на давността, следва да се изясни принципно с какъв давностен срок се погасяват процесните вземания. По така поставения по делото правен въпрос настоящият съд намира следното:

Погасителната давност е сложен юридически факт, състоящ се от два елемента: бездействие на титуляра на правото и изтичане на определен период от време. Началото на давностния срок е деня, от който вземането е станало изискуемо – чл. 114, ал. 1 ЗЗД. В случая това е влизане в сила на заповедта за изпълнение и издаването на изпълнителния лист.

В практиката на Старозагорски окръжен съд /както гражданско, така и търговско отделение/ обективизирана напр. в решение № 275/21.10.2022 г. на Старозагорски окръжен съд по в.т.д. № 302/2022 г., решение № 287/27.10.2022 г. на Старозагорски окръжен съд по в.т.д. № 290/2022 г., решение № 235/19.09.2022 г. на Старозагорски окръжен съд по в.т.д. № 212/2022 г., решение № ****0/20.10.2020 г. на Старозагорски окръжен съд по в.т.д. № 1146/2020 г., решение № 260024/25.08.2020 г. на Старозагорски окръжен съд по в.гр.д. № 1381/2020 г., решение № 229/05.07.2018 г. на Старозагорски окръжен съд по в.гр.д. № 1211/2018 г. трайно се приема, че по силата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД установеното със съдебно решение вземане, на което следва да се приравни вземане, за което е налице влязла в сила заповед за изпълнение, се погасява с изтичането на петгодишен давностен срок. Влязлата в сила заповед за изпълнение се приравнява на съдебно решение за вземането, тъй като не е оспорена, т.е. давността е винаги пет

години. Същото се приема и напр. в **решение № 37/24.02.2021 г. на ВКС по гр.д. № 1747/2020 г., IV г.о.** Отделно от това в **решение № 3/04.02.2022 г. на ВКС по гр.д. № 1722/2021 г., IV г.о., отново** ясно се сочи, че чл. 117, ал. 2 ЗЗД се прилага, когато вземането е определено по основание и размер с влязло в сила решение, така и когато е определено по основание и размер с влязла в сила заповед за изпълнение. Съгласно цитираната разпоредба на чл. 117, ал. 2 ЗЗД срокът на новата давност е винаги пет години, ако вземането е установено със съдебно решение. Издадената заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК има всички последици на съдебно решение установително действие и преклудирание на обхванатите от обективните и субективните предели факти, стабилитет и изпълнителна сила. Корективното тълкуване на чл. 117, ал. 2 ЗЗД налага променената правна рамка след влизане в сила на разпоредбата. Така както длъжникът не може да оспорва вземането, установено с влязло в сила решение, поради факт, настъпил до съдебното дирене в производството, по което решението е постановено, така длъжникът не може да оспорва вземането, установено с влязлата в сила заповед за изпълнение поради факт, настъпил до изтичането на срока по чл. 414, ал. 2 ГПК. В допълнение на приетото от ВКС и Старозагорски окръжен съд настоящият съдебен състав намира за необходимо да посочи и следното:

В новия ГПК заповедното производство е уредено като част от изпълнителното производство, като то представлява факултативна възможност за кредитора да се сдобие с изпълнително основание, без да води съдебен процес. Безспорно връзката на заповедното производство с изпълнителното е видна, но не и определяща, като по-същественото е, че заповедното производство е **съдебно производство**, макар и формално, едностранно и безспорно. Макар и формална, преценката която съдът извършва в това производство е значима и определя правните последици на влязлата в сила заповед за изпълнение, като те далеч надхвърлят изпълнителната сила. Смисълът на заповедното производство е да се провери дали едно твърдяно субективно изискуемо право е спорно, като, ако се установи, че то е безспорно, да се пристъпи директно към изпълнение на това вземане чрез издаване на изпълнителен лист. Преценката, която съдът извършва е дали има твърдение за индивидуализирано, изискуемо вземане, което не е отречено от правния ред и не противоречи на добрите нрави. След издаване на заповедта, съдът изпраща съобщение до длъжника, като му дава

възможност да възрази срещу така заявеното вземане, като му указва какви са правните последици от неговото бездействие, а именно, че заявеното вземане ще стане ликвидно и годно за принудително изпълнение. Ако се издаде заповед за изпълнение и срещу нея не се подаде възражение в срока по чл. 414 ГПК, то тя влиза в сила и от този момент насетне установеното в нея вземане става ликвидно, а именно безспорно установено по основание и размер. Този ефект настъпва по силата на една презумпция, че липсата на оспорване от страна на длъжника по заявеното вземане от кредитора е признание на вземането, поради което същото се приема за безспорно установено, както е заявено. Влязлата в сила заповед за изпълнение е изпълнителното основание и има за последица и преклудирание на възраженията на ответника, свързани със съществуване на вземането на кредитора. Влязлата в сила заповед се ползва със стабилитет и повече спор между същите страни за същото основание е недопустим. Изброените правни последици приравняват тази сила на силата на пресъдено нещо.

Действително както сочи процесуалния представител на ищцата процесното вземане за главница има характер на периодично вземане и съответно се погасява с тригодишна погасителна давност съобразно чл. 111, б. „в“ ЗЗД /така ТР № 3/2011 г. на ОСГТК на ВКС. Настоящият съдебен състав /**съобразявайки и горепосочената съдебна практика**/ обаче счита, че при осъществяването на принудително изпълнение въз основа на влязла в сила заповед за изпълнение, изпълняемото право е облекчено в изпълнителна сила, която възниква в момента на изтичане на срока за възражение по чл. 414, ал. 2 ГПК, в който случай съдът служебно издава изпълнителен лист. Затова с влизането в сила на заповедта за изпълнение – чл. 416 ГПК, се получава ефект, аналогичен на силата на пресъдено нещо и длъжникът не може да релевира възраженията си срещу дълга по общия исков ред, извън случаите на чл. 424 ГПК и чл. 439 ГПК, тъй като същите са преклудирани, с което се получава ефект на окончателно разрешен правен спор за съществуване на вземането – арг. и от чл. 371 ГПК, поради което и намира приложение разпоредбата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД – срокът на новата давност е всякога пет години /а не три години, както счита ищцата/. Неподаването на възражение в срока по чл. 414, ал. 2 ГПК може да се приравни по правни последици на **признание** на вземането от длъжника по чл. 116, б. „а“ ЗЗД – целта на регламентираното в действащия ГПК заповедно производство е да се

установи дали претендираното вземане е спорно, а признанието на дълга може да бъде изразено и с конклюдентни действия, доколкото същите манифестират в достатъчна степен волята на длъжника да потвърди съществуването на конкретен дълг към кредитора – вж. решение № 100/20.06.2011 г. на ВКС по т.д. № 194/2010 г., II т.о., решение № 131/23.06.2016 г. на ВКС по гр.д. № 5140/2015 г., IV г.о., решение № 260681/01.02.2021 г. на Софийски градски съд по в.гр.д. № 4875/2020 г., решение № 262774/28.04.2021 г. на Софийски градски съд по в. гр. д. № 6431/2020 г. Вярно е, че длъжникът няма възможност да възпрепятства самото издаване на заповедта за изпълнение, доколкото научава за същата едва с връчването ѝ. Въпреки това обаче законодателят е уредил възможност за участие и защита на длъжника в хода на производството – чрез подаване на възражение, като в този смисъл е осигурена гаранция за правата му, което обстоятелство не може да се пренебрегне. Наред с изложеното, в **определение № 214/15.05.2018 г. на ВКС по ч.гр.д. № 1528/2018 г., IV г.о.,** изрично е посочено, че влязлата в сила заповед за изпълнение формира сила на пресъдено нещо и установява с обвързваща страните сила, че вземането съществува към момента на изтичането на срока за подаване на възражение. Следователно по действащия ГПК няма основание да се отрече приравняването на влязлата в сила заповед за изпълнение към съдебно решение по смисъла на чл. 117, ал. 2 ЗЗД. Така и редица други актове на ВКС – **решение № 37/24.02.2021 г., на ВКС по гр.д. № 1747/2020 г., IV г.о.;** **определение № 480/27.07.2010 г. на ВКС по ч.гр.д. № 221/2010 г., IV г.о.,** **определение № 443/30.07.2015 г. на ВКС по ч.т.д. № 1366/2015 г., II т.о.,** **определение № 576/16.09.2015 г. на ВКС по ч.гр.д. № 4647/2015 г., IV г.о.,** **определение № 480/19.07.2013 г. на ВКС по ч.гр.д. № 2566/2013 г., IV г.о.**

Разпоредбата на чл. 439 ГПК предвижда защита на длъжника по исков ред, след като кредиторът е предприел изпълнителни действия въз основа на изпълнителното основание. Законодателят е уредил защитата на длъжника да се основава само на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. По реда на действащия ГПК, в сила от 01.03.2008 г., заповедите за изпълнение се ползват със стабилитет, тъй като влизат в сила, за разликата от несъдебните изпълнителни основания по чл. 237 ГПК /отм./. По тези съображения разпоредбата на чл. 439, ал. 2 ГПК следва да се прилага и за факти, настъпили

след влизане в сила на заповедта за изпълнение, когато заповедното производство е приключило, независимо че съдебно дирене не се провежда /**определение № 956/22.12.2010 г. на ВКС по ч.т.д. № 886/2010 г., I т.о./**.

Нормата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД регламентира, че ако вземането е установено със съдебно решение, срокът на новата давност е всякога 5 години. Заповедта за изпълнение замества съдебното решение като изпълнително основание, но при оспорването ѝ от длъжника чрез възражение по реда на чл. 414 ГПК проверката дали вземането съществува се извършва в общия исков процес. По силата на чл. 416 ГПК, когато възражение не е подадено в срок, какъвто е разглежданият случай /доколкото няма данни изобщо да е подавано възражение по чл. 410 от ГПК/, заповедта за изпълнение влиза в сила. Не е налице изрична правна норма, която да предвижда, че съществуването на вземането в този случай е установено със сила на пресъдено нещо. Следва да се съобрази обаче обстоятелството, че ако длъжникът не възрази в рамките на установения в нормата на чл. 414, ал. 2 ГПК преклузивен двуседмичен срок, заповедта влиза в сила, като се получава ефект, близък до силата на пресъдено нещо, тъй като единствената възможност за оспорване на вземането са основанията по иска с правно основание чл. 424 ГПК – при новооткрити обстоятелства и нови писмени доказателства /в посочения смисъл – **определение № 480/19.07.2013 г. на ВКС по ч.гр.д. № 2566/2013 г., IV г.о./**. Извън иска по чл. 424 ГПК длъжникът не може да се ползва от друга форма на искова защита, с която да оспорва самото вземане. Когато длъжникът е бил лишен от възможност да оспори вземането, може да поиска от въззивния съд отмяна на заповедта за изпълнение на основание чл. 423 ГПК. Този режим се различава от регламентирания в ГПК /отм./; във връзка с издаването на изпълнителен лист въз основа на несъдебно изпълнително основание, в който се предвиждаше възможност за предявяване искове – чл. 252 ГПК /отм./, чл. 254 ГПК /отм./ , чл. 255 ГПК /отм./, които не се преклудират със специални срокове. В действащия ГПК с изтичане на преклузивния срок за подаване на възражение против заповедта се получава крайният ефект именно на окончателно разрешен правен спор относно съществуването на вземането.

Отделно от това не може да се прави аналогия с вземания, за които е издаден изпълнителен лист въз основа на несъдебно изпълнително основание по чл. 237 ГПК /отм./. Въпреки съществуващите сходства между уредбата на

несъдебните изпълнителни основания по ГПК /отм./ и заповедното производство, уредено в Глава XXXVII на действащия ГПК, последното има съществени специфики, които правят недопустимо приравняването им. Стабилитетът на заповедта за изпълнение произтича от това, че тя влиза в законна сила, за разлика от несъдебните изпълнителни основания по чл. 237 ГПК /отм./. С оглед на това съдебната практика, постановена по отношение на несъдебните изпълнителни основания, няма отношение към процесния случай, като следва да намери приложение актуалната съдебна практика, постановена във връзка с регламентираното в действащия процесуален закон заповедно производство /така напр. **решение № 261830/18.03.2021 г. на Софийски градски съд по в.гр.д. № 9107/2020 г./**.

В обобщение – по всички гореизложени съображения давностният срок за погасяване на процесните вземания по изпълнителния лист от **2014 г. е пет години.**

2/ При така приетото, че погасителната давност в настоящия случай е пет години следва да се отговори на съществува ли делото дали същата е изтекла, вкл. на доводите на ищцата във връзка с извършваните от ЧСИ изпълнителни действия:

Съгласно чл. 116, б. „в“ ЗЗД давността се прекъсва с предприемане на действия за принудително изпълнение, а от прекъсването на давността съгласно чл. 117, ал. 1 ЗЗД започва да тече нова давност. Изпълнителният процес не може да съществува сам за себе си, а съществува само доколкото чрез него се осъществяват един или повече изпълнителни способности. Прекъсва давността предприемането, на което и да е изпълнително действия в рамките на определения изпълнителен способ – насочването на изпълнението чрез налагане на заповест или възбрана, насрочване на извършване на продан и др. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело /когато молбата не съдържа искане за прилагане на конкретни изпълнителни действия/, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имуществото на длъжника, извършването на справки. Съгласно задължителните за съдилищата разяснения, дадени в т. 10 от Тълкувателно решение № 2/****2015 г. на ВКС по т.д. № 2/2013 г., ОСГТК, прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ

/независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане, съгласно чл. 18 ЗЧСИ, като примерно и неизчерпателно са изброени изпълнителните действия, прекъсващи давността, в т. ч. налагане на заповор. Ако в хода на принудителното изпълнение длъжникът изрично признание вземането, признанието прекъсва давността съгласно чл. 116, б. „а“ ЗЗД. Вискателят има задължение със свои действия да поддържа висещността на изпълнителния процес, извършвайки изпълнителни действия, изграждащи посочения от него изпълнителен способ, включително като иска повтаряне на неуспешните изпълнителни действия и прилагането на нови изпълнителни способности. В изпълнителния процес давността не спира, именно защото кредиторът може да избере дали да действа /да иска нови изпълнителни способности, защото все още не е удовлетворен/, или да не действа /да не иска нови изпълнителни способности/. Когато вискателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, изпълнителното производство се прекратява на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК по право, без значение дали и кога съдебният изпълнител ще постанови акт за прекратяване на принудителното изпълнение, тъй като актът има само декларативен, а не конститутивен характер. Поради това новата давност започва да тече не от датата на постановлението за прекратяване на изпълнителното производство, а от датата на предприемането от страна на вискателя на последното по време валидно изпълнително действие.

Преди всичко обаче /с оглед момента на образуване на първото изп.д. № ***, а именно през м. **** 2014 г./ настоящият съд намира за необходимо да посочи, че по отношение на последиците от образуването на изпълнително производство относно института на погасителната давност, са постановени ППВС № 3/18.11.1980 г. и Тълкувателно решение № 2/****2015 г. на ВКС по т.д. № 2/2013 г., ОСГТК.**

Съгласно даденото с ППВС № 3/80 г. тълкуване образуването на изпълнителното производство прекъсва давността, като по време на изпълнителното производство давност не тече, а считано от евентуалното му прекратяване започва да тече нова давност.

С приетото Тълкувателно решение № 2/****2015 г. на ВКС по т.д. № 2/2013 г., ОСГТК е дадено съвсем различно разрешение, според което по

време на изпълнителния процес давността не спира и се прекъсва от всяко изпълнително действие/ насочването на изпълнението чрез налагане на заповест или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т.н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица/, като ППВС № 3/80 г. е обявено за загубило сила.

В тази връзка и съобразявайки практиката на ВКС и Старозагорски окръжен съд относно съотношението на двата тълкувателни акта /вж. решение № 252/17.02.2020 г. на ВКС по гр.д. № 1609/2019 г., III г.о., решение № 51/21.02.2019 г. на ВКС по гр. д. № 2917/2018 г., IV г.о., решение № 170/17.09.2018 г. на ВКС по гр.д. № 2382/2017 г., IV г.о., определение № 735/06.11.2019 г. на ВКС по гр.д. № 3982/2019 г., III г.о., решение № 287/27.10.2022 г. на Старозагорски окръжен съд по в.т.д. № 290/2022 г., решение № 275/21.10.2022 г. на Старозагорски окръжен съд по в.т.д. № 302/2022 г., решение № 235/19.09.2022 г. на Старозагорски окръжен съд по в.т.д. № 212/2022 г., решение № 3/07.01.2022 г. на Старозагорски окръжен съд по в.т.д. № 1430/2021 г., настоящият съд намира, че когато се касае до първоначално приети тълкувателни решения и постановления те имат обратно действие и даденото с тях тълкуване важи от момента, в който правната норма е влязла в сила, като се счита, че тя още тогава е имала съдържанието, посочено в тълкувателните актове. Възможно е след издаването на първоначалния тълкувателен акт да настъпи промяна в тълкуваната норма или свързани с нея други правни норми, или в общественно-икономическите условия, които да правят вече даденото тълкуване неприложимо или несъответно на действителния смисъл на закона. В тези случаи при постановяването на нов тълкувателен акт, с който се изоставя предходното тълкуване на същата правна норма и се възприема различно тълкуване, последващото тълкувателно решение няма подобно на първоначалното обратно действие, а се прилага от момента, в който е постановено и обявено по съответния ред. От този момент престава да се прилага и предшестващия тълкувателен акт, обявен за изгубил сила. **В тази хипотеза, ако преди постановяване на новото тълкувателно решение са се осъществили факти, които са от значение за спорното между страните правоотношение и са породили правните си последици, то тези**

последници следва да бъдат преценявани с оглед обвързващото им тълкуване, дадено и действащо към момента на настъпването им. В противен случай би се придало същинско обратно действие на новия тълкувателен акт, което е недопустимо, освен съгласно чл. 14 ЗНА по изключение и въз основа на изрична разпоредба за това. За заварените като висящи от Тълкувателно решение № 2/****2015 г. на ВКС по т.д. № 2/2013 г., ОСГТК производства по принудително изпълнение и спрямо осъществените по тях факти до посочената дата следва да намери приложимост задължителното тълкуване, дадено с ППВС № 3/18.11.1980 г., според което през времетраенето на изпълнителното производство – от датата на образуването му, до датата на приемане на последващия тълкувателен акт /придаващ различно обвързващо тълкуване на последиците на давността при висящност на изпълнителния процес/, погасителната давност е спряла. В допълнение – в определение № 735/06.11.2019 г. на ВКС по гр.д. № 3982/2019 г., III г.о. /което изцяло се споделя от настоящия съд/ изрично се сочи, че според ППВС № 3/18.11.1980 г. образуването на изпълнителното производство прекъсва погасителната давност, като след това, докато изпълнителният процес е висящ, давност не тече. С т. 10 Тълкувателно решение № 2/****2015 г. на ВКС по т.д. № 2/2013 г., ОСГТК е дадено различно разрешение, според което в изпълнителното производство давността се прекъсва с всяко изпълнително действие, като от момента на същото започва да тече нова давност, но през времетраенето на изпълнителния процес давността не спира, поради което и цитираното ППВС е обявено за изгубило сила. Прилагането на даденото с горепосоченото ТР тълкуване за период преди постановяването му би имало за последица погасяването по давност на вземания, които са били предмет на изпълнителни производства, по които не са предприемани действия за период по-голям от този срок. Тогава давността би се счела за изтекла със задна дата, преди момента на постановяване на новото тълкувателно решение, при действащо ППВС № 3/1980 г. Ето защо извършената с т. 10 ТР № 2/****2015 г. по тълк. дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС отмяна на ППВС № 3/18.11.1980 г., според горесцитираните решения на ВКС, поражда действие от датата на обявяване на тълкувателното решение – ****2015 г., като даденото с последното задължително разрешение се прилага от тази дата. Такъв отговор на поставения правен въпрос съответства и на практиката на ЕСПЧ по

приложението на чл. 6, пар. 1 Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи /КЗПЧОС/, обективизирана в решение от 19.02.2013 г. по дело П. П. срещу България /жалба № 2834/2006 г./ и в решение от 10.01.2019 г. по дело Вълкова срещу България /жалба № 48149/2009 г./. Според последната при аналогични хипотези на нови тълкувателни решения на ВКС /ТР № 1/04.02.2005 г. на ОСГК на ВКС/, отменящи стари ППВС /ППВС № 4/1964 г./ и придаващи различно задължително тълкуване на една и съща правна норма, да се придаде обратно действие на новия тълкувателен акт означава да се наруши правото на ефективен достъп до съд, прокламирано в чл. 6, пар. 1 КЗПЧОС.

Поради изложеното в предходния абзац възраженията на процесуалния представител на ищцата за валидност на отделните изпълнителни действия по изп.д. № ***** се явяват без значение, с оглед наличието на образувано изпълнително производство по време на което давност не тече преди ****2015 г., поради самия факт на неговата висящност, но въпреки това с оглед отговор и по тях съдът ще посочи накратко, че в настоящия случай първото поред изп.д. № ***** по описа на ЧСИ И. Б. е било образувано преди постановяване на Тълкувателно решение № 2/****2015 г. на ВКС т.д. № 2/2013 г., ОСГТК - м. **** 2014 г. Делото е било образувано по молба на първоначалния вискателя „ВиК“ ЕООД, като в молбата вискателят на основание чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ е възложил изцяло на съдебния изпълнител да предприеме необходимите изпълнителни действия срещу длъжника за принудително изпълнение на посочените задължения. На ****.2014 г. е бил наложен запор върху пенсията на ищцата /л. 76-77 от делото/, на ****2015 г. е вписана възбрана върху недвижими имоти, собственост на ищцата /л. 87 от делото/, и на ****.2015 г. е била вписана възбрана върху други недвижими имоти собственост на ищцата /л. 88 от делото/. Вярно е, че ищцата не е била уведомявана, вкл. не ѝ била връчена поканата за доброволно изпълнение /основно поради нейното поведение/, но това е без значение – настоящият съд изцяло споделя изразеното в **решение № 166/24.10.2022 г. на Пловдивски апелативен съд по в.гр.д. № 371/2022 г.**, в което ясно се сочи, че е ирелевантно по спора дали поканата за доброволно изпълнение е връчена редовно на длъжника, **тъй като с това действие на съдебния изпълнител не се прекъсва погасителната давност**, доколкото то се извършва по силата на чл. 428, ал. 1 ГПК, без искане на

взискателя и не може да доведе директно до неговото удовлетворяване, поради което фактът дали е връчена редовно или не поканата за доброволно изпълнение не се отразява пряко на основния спорен въпрос по делото /така и Тълкувателно решение № 2/****2015 г. на ВКС по т.д. № 2/2013 г., ОСГТК/. В тази връзка е налице противоречие в самата писмена защита на ищцата – от една страна позовавайки се на Тълкувателно решение № 2/****2015 г. на ВКС т.д. № 2/2013 г., ОСГТК правилно се сочи, че връчването на покана за доброволно изпълнение не прекъсва погасителната давност, а от друга страна неправилно се твърди, че това обстоятелство имало значение за делото, т.е. отново за прекъсването на погасителната давност. При положение, че връчването на покана за доброволно изпълнение няма значение за давността, то няма как това обстоятелство да има значение за настоящото дело. С оглед на тези съображения следва, че посочените действия /запор и две възбрани/ прекъсват погасителната давност на основание чл. 116, б. „в“ ЗЗД, където е посочено, че давността се прекъсва с предприемане на действия за принудително изпълнение. Следва да се посочи още, че независимо от настъпилата перемпция на изп.д. № **** прекиъснатата давност от момента на налагане на последната възбрана /****.2015 г./ не се засяга от това, че изп. дело № **** е прекратено по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. настъпилата перемпция е без правно значение за института на погасителната давност, а от ****.2015 г. е започнал да тече нов петгодишен давностен срок на погасителната давност /чл.117, ал. 2 ЗЗД/. Служебното задължение на съдебния изпълнител и обезсилването на предприетите изпълнителни действия, като законни последици на перемпцията, не се съотнасят към основанието по чл. 116, б. „в“ ЗЗД. Фактическият му състав е осъществен. Погасителната давност е прекиъсната и не зависи от по-късно настъпилата перемпция - така решение № 3/04.02.2022 г. на ВКС по гр.д. № 1722/2021 г., IV г.о., определение № 433/20.05.2022 г. на ВКС по гр.д. № 4113/2021 г., III г.о.

Независимо от това, както вече се изясни, от момента на образуване на изпълнителното производство с молба от 18.11.2014 г. до ****2015 г. , когато е постановено Тълкувателно решение № 2/****2015 г. на ВКС по т.д. № 2/2013 г., ОСГТК погасителна давност не е текла. Това е така, тъй като през този период са били задължителни постановките на Постановление №

3/18.11.1980 г. по гр. д. № 3/80 г., Пленум на ВС, съгласно което давност не тече по отношение на вземане, за което е образувано изпълнително производство, **през неговото времетраене.** Това задължително Постановление е обявено за загубило действие с постановяването на ТР № 2/****2015 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2013 г., ОСГТК, **което поражда действие от датата на обявяването му и се прилага само по отношение на висящите към този момент изпълнителни производства,** но не и към тези, които са приключили преди това. Към ****2015 г. изп. д. № ***** по описа на ЧСИ И. Б. не е било прекратено, **респективно едва от този момент е можело да започне да тече нов петгодишен погасителен давностен срок.** Следователно до ****2015 г. давността по отношение на сумите, които Н. Б. е осъдена да заплати на „ВиК“ ЕООД е била **спряна по силата на самия факт, че за тяхното събиране е образувано изпълнително производство № *****.** Давността е продължила да тече след ****2015 г., но е прекъсната с предприемането на изпълнителни действия по второто изп.д. № *****, което ще бъде анализирано по-долу /чл. 116, б.„в“ ЗЗД/ - така изрично и **решение № 51/21.02.2019 г. на ВКС по гр.д. № 2917/2018 г., IV г.о.** В тази връзка прави впечатление, че последното изпълнително действие /налагане на възбрана/ по изп. д. № ***** е било на ****.2015 г., а датата на постановяване на ТР № 2/****2015 г. на ВКС по т.д. № 2/2013 г. на ОСГТК е ****2015 г., т.е. **налице е разлика само от осем дни** и новата погасителна давност на практика тече от един и същи момент /м. юни 2015 г./ независимо дали ще се счита от последното извършено изпълнително действие или от момента на постановяване на Тълкувателното решение.

По делото се установи, че по молба с вх. № *****/****2020 г. от „ВиК“ ЕООД, въз основа на същия изпълнителен лист, е било образувано ново изпълнително дело под № ***** по описа на ЧСИ И. Б., като в тази връзка неправилно ответникът счита, че единствено с образуване на изпълнителното дело давността е прекъсната – всъщност с подаването на молба за образуване на изпълнително дело, съдържаща искане за прилагане на определен изпълнителен способ или наличие на възлагане по чл. 18 ЗЧСИ, т.е. редовна молба, давността се счита за прекъсната на осн. чл. 116, буква „в“ ЗЗД. В този смисъл са и мотивите към т.10 от Тълкувателно решение № 2/****2015 г. на ВКС по т.д. № 2/2013 г., ОСГТК г., в които е посочено, че искането да бъде

приложен определен изпълнителен способ, както и в хипотезата на възлагане по чл. 18 ЗЧСИ, прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, както и че по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва многократно в изпълнителния процес – с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. Редовната молба на вискателя за образуване на изпълнително дело безспорно прекъсва давността. В тълкувателното решение в действителност се посочва изрично, че образуването на изпълнителния процес не спира или прекъсва давността, но под образуване на изпълнителния процес се има предвид действието на съдебния изпълнител, който с постановление /а сега с разпореждане съгл. чл. 434 ГПК, ред. ДВ, бр.86, 2017 г./ образува изпълнителното дело в качеството му на процесуален орган. Това налага извода, че подаването на редовна молба за образуване на изпълнителното дело, а такава е и молбата, съдържаща овластяване по чл. 18 ЗЧСИ, прекъсва давността. Аргумент за този извод се извлича и от мотивите по т.10 от Тълкувателното решение, в което изрично се посочва, че е нередовна молбата за изпълнение /освен при наличието на възлагане по чл. 18 ЗЧСИ/, в която вискателят не е посочил изпълнителен способ и такава молба подлежи на връщане съгласно чл. 426, ал. 3 ГПК вр. чл. 129 ГПК, като изрично се посочва, че такава молба не прекъсва давността.

С молбата за образуване, вискателят е посочил, че желае проучване на имотното състояние на длъжницата, предприемане на съответните действия по принудително изпълнение, за което е възложил на ЧСИ правата по чл. 18 ЗЧСИ. Поискано е и заедно с призовката за доброволно изпълнение да бъде насрочен опис на движими вещи собственост на длъжницата. По посоченото изпълнително дело са били извършени конкретни изпълнителни действия – запор върху трудовото възнаграждение на длъжника /л. 56 от делото/ и запор върху банкови сметки на длъжника /л.57-59 от делото/. за събиране на вземането. В тази връзка следва да се посочи, че ЧСИ е съобразил чл. 5, ал. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение и в периода ****2020 г. до 14.07.2020 г. не е налагал запови по сметки на ищцата. В тази връзка обаче следва да се посочи и това, че за същия период по силата на изричната разпоредба на чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение спират да текат давностните срокове, с изтичането на които се погасяват или придобиват права от частноправните

субекти, т.е. в периода 13.03.2020 г. до 14.07.2020 г. погасителна давност за вземанията по изпълнителния лист не е текла. Така изложените факти, тълкувани съгласно т. 10 на Тълкувателно решение № 2/2013 на ВКС от ****2015 г., ОСГТК и разясненията, дадени в мотивите му, води до извод, че с подаването на молбата за образуване на новото изп. дело на ****2020 г., с която ответникът е поискал извършване на действия по принудително изпълнение по см. на чл. 116 б. „в“ ЗЗД спрямо ищцата, а именно да бъде насрочен опис на движими вещи на длъжницата. Като искане на взыскателя за извършване на действия по принудително изпълнение може да се счита и възлагането на ЧСИ, на основание чл. 18 ЗЧСИ, съдържащо се в молбата за образуване на изп. дело, да извършва всички необходими действия за принудително изпълнение. **В тази връзка следва да се посочи, че както искането на взыскателя да бъде приложен определен изпълнителен способ, така и самото му прилагане от ЧСИ прекъсват давността.** Този извод съответства на същността на давността като институт на правото, изразяваща се в санкция за бездействието на кредитора, отнемаща му правото принудително да реализира вземането си. А в случая, очевидно кредиторът, в ролята му на взыскател в изп. производство, не е бездействал и при образуване на новото изпълнително дело на ****2020 г., преди да е изтекла петгодишна давност от ****2015 г., е поискал от сезирания ЧСИ извършване на действия по принудително изпълнение спрямо длъжника – опис и публична продажба на движими вещи, възлагане на действия по реда на чл. 18 ЗЧСИ. Петгодишната погасителна давност за процесното вземане се прекъсва с всяко едно искане от страна на взыскателя за извършване на определено изпълнително действие. Институтът на давността има за цел да постигне освобождаване от облигационна обвързаност, основано на принципа за сигурност на гражданския оборот. За прекъсване на погасителната давност от съществено значение е дали са извършени от кредитора действия, с които той показва своята активност при защита на своето вземане. Предвид, че погасителната давност е период на бездействие на кредитора, а с оглед принципа, че същата се прекъсва винаги, когато кредиторът демонстрира поведение, че използва признатите му от закона процесуални способности за защита на своето право, то всяко едно действие, с което той използва тези способности, прекъсва погасителната давност /така изцяло **решение № 100/29.04.2022 г. на Старозагорски окръжен съд по в.т.д. № 1430/2021 г.,**

решение № 3/07.01.2022 г. на Старозагорски окръжен съд по в.т.д. № 1201/2021 г., също определение № 447/26.05.2022 г. на ВКС по гр.д. № 777/2022 г., III г.о. определение № 102/18.02.2021 г. на ВКС по гр.д. № 1141/2020 г., I т.о. Освен това по така направеното искане и след изтичане на сроковете по време на извънредното положение ЧСИ е наложил два запора на вземания на ищцата. В тази връзка настоящият съд изцяло споделя приетото в решение № 127/12.07.2022 г. на ВКС по гр.д. № 2884/2021 г., III г.о. /вж. и решение № 37/24.02.2021 г. на ВКС по гр.д. № 1747/2020 г. IV г.о., определение № 248/01.04.2021 г. на ВКС по гр.д. № 3647/2020 г., IV г.о./, в което се сочи в чл. 116, б. „в“ ЗЗД е изрично установено правилото, че давността се прекъсва с предприемането действия за принудително изпълнение. Същинско действие за принудително изпълнение обаче може да предприеме само съдебният изпълнител /или друг орган на принудително изпълнение – публичен изпълнител, синдик, съд по несъстоятелността/ и то прекъсва давността; **но давността е свързана с поведението на кредитора – тя не се влияе от поведението на други лица.** Затова дори когато искането от кредитора е направено своевременно /както е в случая/, но изпълнителното действие не е предприето от надлежния орган преди изтичането на давностния срок, по причина, която не зависи от волята на кредитора, давността се счита прекъсната с искането. **Давността не се прекъсва веднъж с искането и още веднъж с предприемането на действието. Прекъсването е едно – с предприемането на действието, но се счита да е настъпило с обратна сила, ако след поискването давността е изтекла.** След това тя се прекъсва последователно във времето, когато осъществяването на способа става чрез отделни процесуални действия: заповест или възбрана, опис, оценка, насрочване на проданта, разгласяване, приемане на наддавателни предложения, провеждане на наддаване и т. н. до влизането в сила на постановлението за възлагане. **В контекста на същите се обосновава изводът, че в случаите, когато искането от кредитора за предприемане на изпълнително действие /в това число и в хипотезите на възлагане от възискателя съгласно чл. 426, ал. 4 ГПК и чл. 18 ЗЧСИ/, е направено своевременно, дори изпълнителното действие да не е предприето от надлежния орган преди изтичането на давностния срок, по причина, която не зависи от волята на кредитора, давността се счита прекъсната с искането, дори то да е било нередовно.** Така и решение № 166/24.10.2022 г. на

Пловдивски апелативен съд по в.гр.д. № 371/2022 г. – юридическият факт, който прекъсва давността, е **искането на взыскателя**, с изключение на хипотезата, при която е налице възлагане по реда на чл. 18 ЗЧСИ, когато такова искане за всяко конкретно действие не е необходимо, което е уважено то ЧСИ и действието е предприето, независимо от резултата по него.

В обобщение – изпълнителният лист е издаден на ****2014 г., към ****2015 г. изп. д. ***** по описа на ЧСИ И. Б. /образувано м. **** 2014 г./ не е било прекратено, респективно едва от този момент е можело да започне да тече нов петгодишен погасителен давностен срок, който е бил прекъснат на ****2020 г. с подаването на нова молба за образуване на изпълнително дело № ***** и впоследствие налагането на заповед за принудително изпълнение на вземанията по изп. д. ***** по описа на частен съдебен изпълнител И. Б. от една страна, чрез налагане на възбрана – на ****.2015 г. и от друга страна считано от 25.06.2015 г. – датата на приемане на Тълкувателно решение № 2/2013 на ВКС от ****2015 г. на ОСГТК като и от двете дати /които имат разлика само от осем дни/ до датата на образуването на второто изп.д. № *****, вкл. исканията на взыскателя за прилагане на изпълнителни способности и прилагането на същите – ****2020 г., също налагането на заповед за принудително изпълнение на вземанията по изп. д. ****.2020 г. и заповед на 02.09.2020 г. / като се отчете и обстоятелството, че в периода 13.03.2020 г. до 14.07.2020 г. се е прилагал Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, т.е. погасителна давност не е текла/ не са изминали пет години. **Конкретно** – петгодишната погасителна давност е започнала да тече на ****2015 г. /с оглед приетото по-горе относно Тълкувателното решение/ и до 13.03.2020 г. /датата на обявяване на извънредното

положение/ са изминали четири години, осем месеца и петнадесет дни. Погасителната давност е щяла да продължи да тече считано от 14.07.2020 г. /датата на отмяна на извънредното положение/ и останалите три месеца и петнадесет дни от давността са щели да изтекат на 29.10.2020 г. Преди датата 29.10.2020 г. е образувано изп. дело № ***** /на ****2020 г. и дори са извършвани изпълнителни действия – заповед на ****.2020 г. /л. 56 от делото/ и заповед на ****.2020 г. л. 57-59 от делото/ чиято валидност не е и оспорена от ищцата. Поради това вземането на „ВиК“ ООД не е погасено по давност и следователно предявеният иск е неоснователен.

По изложените в устните състезания и писмената защита доводи, вкл. отклонените доказателствени искания на ищцата по отношение на установяване на количество на доставена питейна вода и собственост на имота и тяхната връзка с погасителната давност не се споделят от настоящия съд поради следното - в конкретния случай няма спор, че изпълнителния лист е издаден въз основа на влязла в сила заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК поради неподадено от длъжника в срока по чл. 414 ГПК възражение. Специалният ред за защита на длъжника в заповедното производство преди влизането на заповедта за изпълнение в сила /възражение по чл. 414 ГПК/ или след влизането ѝ в сила /възражение по реда на чл. 423 ГПК или иск по чл. 424 ГПК/ изключват правния интерес от предявяване на отрицателен установителен иск по чл. 124, ал. 1 ГПК за несъществуване на вземането – предмет на заявлението и издадената заповед. Извън уредените в заповедното производство способности за защита, длъжникът няма право на друг иск за защита, както преди, така и след влизането в сила на вече издадена заповед за изпълнение. **С влизането в сила на заповедта за изпълнение доводите за недължимост на сумите по издадената заповед, които се основават на факти и обстоятелства, предхождащи срока за възражение по чл. 414 ГПК, са преклудирани и длъжникът не може да се позовава на тях.** Предвидените в ГПК преклузивни срокове, в които длъжникът следва да оспори дължимостта на вземането чрез възражение, придават на влязлата в сила заповед за изпълнение ефект, близък до силата на пресъдено нещо. Неподаването на възражение по чл. 414, ал.1 ГПК, оттеглянето му или влизането в сила на положително съдебно решение по иска по чл. 422 ГПК имат за последица създаване на стабилитет на заповедта за изпълнение, поради което оспорването на фактите и обстоятелствата, относими към

ликвидността и изискуемостта на вземането се преклудира, освен ако не са налице специалните хипотези на чл. 424 ГПК /при новооткрити обстоятелства и доказателства/ или чл. 439 ГПК/ при новонастъпили факти след влизане в сила на заповедта за изпълнение. Отделно от това разпоредбата на чл. 424, ал. 2 ГПК на която се позовава ищецът твърдейки, че ищцата не е била собственик на имота, има напълно идентично съдържание с разпоредбата на чл. 303, ал. 1, т. 1 ГПК, която касае отмяна на влезли в сила съдебни решения и в този смисъл няма разлика между новооткритите обстоятелства и доказателства по двете разпоредби. Следва да се добави още, че свидетелски показания за установяване на собственост на имот са недопустими - така 164, ал. 1, т. 1 ГПК. В тази връзка настоящият съд споделя изразеното в **определение № 60523/24.06.2021 г. на ВКС по гр.д. № 3532/2020 г., IV г.о.,** в което се сочи, че според практиката на ВКС, /изразена в **определение № 214/15.05.2018 г. на ВКС по ч.гр.д. № 1528/2018 г., IV г.о./** е прието, че влязлата в сила заповед за изпълнение формира сила на пресъдено нещо и установява с обвързваща страните сила, че вземането съществува към момента на изтичането на срока за подаване на възражение. Затова заповедното производство може да бъде възобновено при наличието на предпоставките на чл. 423 ГПК, а иск за оспорване на вземането на основания факти, настъпили до изтичането на срока за подаване възражение може да бъде предявен само при наличието на предпоставките на чл. 424 ГПК. Съгласно чл. 439 ГПК няма пречка да бъде предявен и разгледан иск за оспорване на вземането, **но само на основание факти,** настъпили след **изтичането на срока за подаване на възражение, каквито собствеността на имота и доставено количество вода не са.**

По изложените съображения настоящият съд счита, че вземанията на „ВиК“ ЕООД, за които е издаден процесният изпълнителен лист от ****2014 г., не са погасени по давност към настоящия момент.

По разноските:

При този изход на спора, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, право на разноски има ответникът в размер на 360,00 лв. с ДДС за адвокатско възнаграждение.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 235, ал. 1 ГПК,
Старозагорски районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения иск с правно основание чл. 439, ал. 1 ГПК от Н. Й. Б., ЕГН: ***** и адрес: с. ***** срещу „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД с ЕИК: 833066300, със седалище и адрес на управление: град Стара Загора, ул. „Христо Ботев“ № 62 за признаване за установено, че задълженията на ищцата към ответника по издаден изпълнителен лист от ****2014 г. по ч.гр.д. № ****/2014 г. на Старозагорски районен съд въз основа на влязла в сила заповед № ****/****.2014 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК /дължими по договор за доставена питейна и отведена канална вода/ и образувано изпълнително дело № ***** пред ЧСИ И. Б., рег. № *** в Регистъра на Камарата на ЧСИ, район на действие ***** за сумата от 687,33 лв. - главница, ведно със законната лихва за периода от 28.08.2014 г. до изплащане на вземането, мораторна лихва в размер на 143,35 лв. за периода от 01.07.2010 г. до 01.05.2014 г. и 225,00 лв. разноси по делото са погасени по давност, като **неоснователен**.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК Н. Й. Б., ЕГН: ***** и адрес: с. *****, да заплати на „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД с ЕИК: 833066300, със седалище и адрес на управление: град Стара Загора, ул. „Христо Ботев“ № 62 сумата от 360,00 лв. с ДДС /триста и шестдесет лева/ за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на въззивно обжалване с въззивна жалба пред Старозагорски окръжен съд в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

На основание чл. 7, ал. 2 ГПК, на страните да се връчи препис от решението.

Съдия при Районен съд – Стара Загора: _____